17/01/2021

Οι πειρασμοί του Μ. Αντωνίου

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

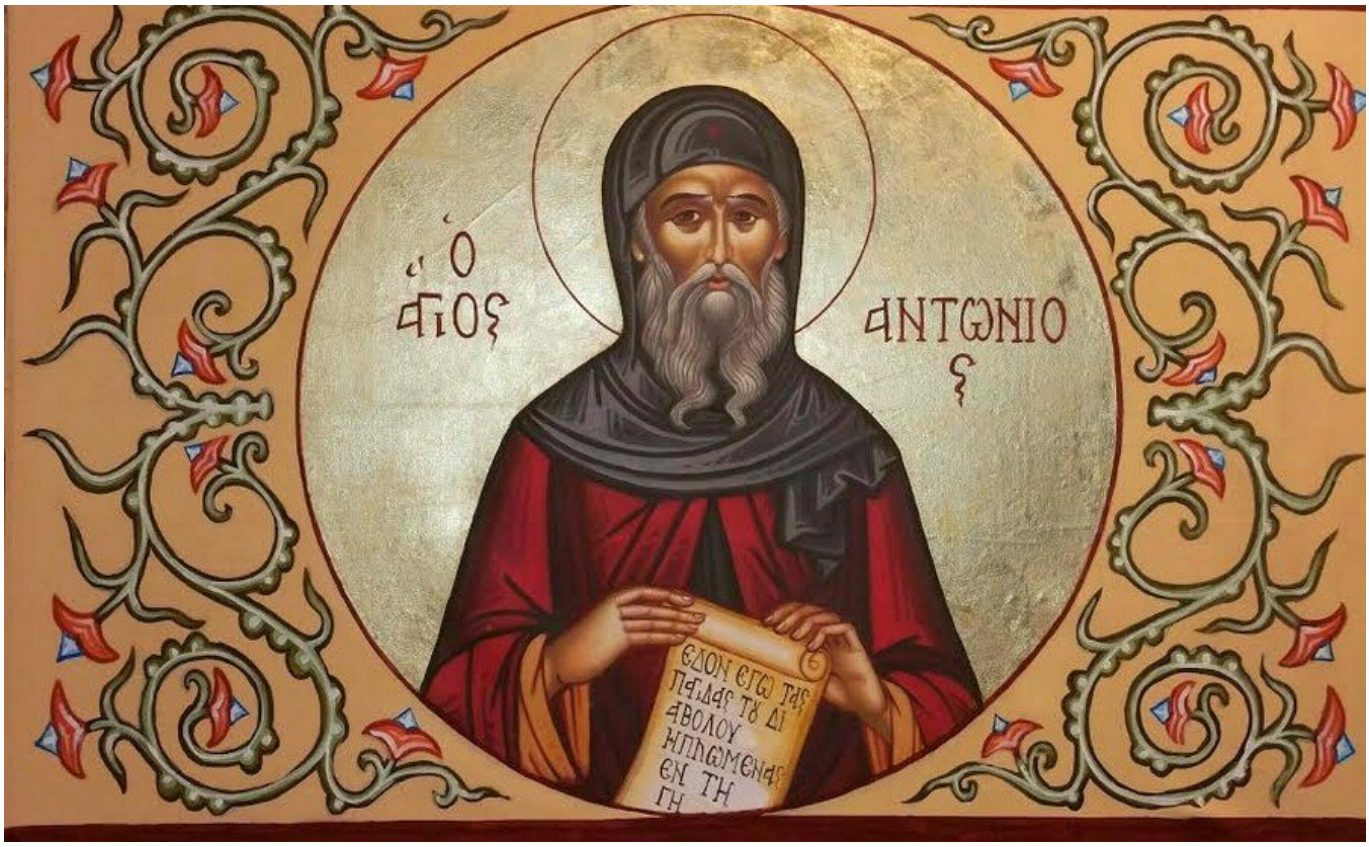

Από την αρχή της μοναχικής του ζωής ο Μ. Αντώνιος δοκίμασε φοβερούς πειρασμούς. Ο διάβολος του ψιθύριζε:

– Αντώνιε, τι θα πη ασκητική ζωή; Ξέχασες τα πατρικά σου κτήματα, τους συγγενείς, τα πλούτη, την δόξα, τις ανέσεις. Δεν ξέρεις ότι έχεις κι εσύ δικαιώματα στη ζωή; Ότι ο δρόμος της αρετής είναι δύσκολος και σχεδόν ακατόρθωτος; Ότι το σώμα σου είναι ασθενικό και δεν θα υποφέρη την πολλή κακοπάθεια;

Άλλοτε πάλι του τάραζε την σκέψι στις ώρες του ύπνου με ανήθικους λογισμούς. Έπαιρνε ακόμα διάφορες μορφές ασέμνων γυναικών, για να τον οδηγήση στην ακολασία, ή αγρίων θηρίων, για να του προκαλέση πανικό.

Σε όλα αυτά ο όσιος πολεμούσε με την προσευχή, την νηστεία, την κακοπάθεια, τις άγιες σκέψεις που εξύψωναν τον νου του στον Χριστό. Σκέψεις για την αθανασία της ψυχής, την μέλλουσα κρίσι, την αιώνια μακαριότητα των αγίων και την ατελεύτητη κόλασι των αμαρτωλών, έσβηναν τις φλόγες των πειρασμών και τον

ελευθέρωναν από τις παγίδες του διαβόλου.
Κάποτε μαζεύτηκαν πολλοί δαίμονες μέσα στην νύχτα κοντά στο ασκητήριο του Μ. Αντωνίου και έκαναν τέτοιο θόρυβο που νόμιζε κανείς ότι καταστρεφόταν το σύμπαν. Του φάνηκε ότι γκρεμίστηκε το καλύβι του και πως από παντού ωρμούσαν αγριεμένα θηρία.

Ο τόπος γέμισε λιοντάρια, αρκούδες, πάνθηρες, ταύρους, λύκους, φίδια και σκορπιούς. Το κάθε θηρίο ενεργούσε με τον δικό του τρόπο. Το λιοντάρι βρυχόταν έτοιμο να ριχθή στο θύμα του. Ο ταύρος πρότεινε τα κέρατα του. Ο λύκος τεντωνόταν για να ορμήση. Το φίδι σερνόταν κοντά του. Όλα έκαναν ένα τρομακτικό θόρυβο. Σε λίγο άρχισαν τα δαγκώματα και τα χτυπήματα. Ο άγιος ένιωθε φοβερό σωματικό πόνο. Η ψυχή του όμως δεν λύγισε. Ενώ στέναζε από τον πόνο, απευθύνθηκε στους εχθρούς:

-Εάν είχατε πραγματική εξουσία πάνω μου, θ’ αρκούσε ένα θηρίο, για να με θανατώση. Επειδή όμως ο Θεός μου σας έχει συντρίψει, προσπαθείτε να με φοβίσετε με το πλήθος σας.
Οι εχθροί έτριξαν τα δόντια και εξαφανίστηκαν.

Οι δαίμονες μακάρισαν κάποτε τον Μ. Αντώνιο, για να τον ρίξουν στην υπερηφάνεια, και αυτός αμέσως τους καταράστηκε.
Άλλη φορά του προφήτευσαν πλημμύρα του Νείλου, και αυτός τους ρώτησε:
-Και σας, τι σας νοιάζει;

Άλλη φορά του παρουσιάσθηκαν σαν αγριεμένοι πάνοπλοι στρατιώτες, και αυτός άρχισε να ψάλλη: «Ούτοι εν άρμασι και ούτοι εν ίπποις, ημείς δε εν ονόματι Κυρίου Θεού ημών μεγαλυνθησόμεθα».

Άλλη φορά ήρθαν με φωτεινή μορφή λέγοντας:
-Ήρθαμε να σου φέξουμε!

Εκείνος έκλεισε τα μάτια και άρχισε την προσευχή, μέχρις ότου έφυγαν ντροπιασμένοι.

Κάποτε παρουσιάσθηκε στον Μ. Αντώνιο ο διάβολος σαν ένας μεγαλοπρεπής γίγαντας και του είπε:
-Εγώ είμαι η δύναμις του Θεού! Τι θέλεις να σου χαρίσω;
Τότε ο όσιος προσευχόμενος στον Θεό τον φύσηξε και ο γίγαντας εξαφανίσθηκε.

Σε καιρό νηστείας ο διάβολος πλησίασε τον Μ. Αντώνιο με μορφή μοναχού κρατώντας ψωμιά και του είπε:
-Αδελφέ, φάγε τώρα και άσε τις υπερβολές. Θ’ αρρωστήσης και τι θα γίνης;

Ο όσιος άρχισε τότε την προσευχή και ο πανούργος διάβολος σαν καπνός βγήκε από την πόρτα και χάθηκε.

Όσον αφορά την υπομονή, έλεγε: Ο Θεός δεν επιτρέπει μεγάλους πειρασμούς στους σημερινούς ανθρώπους, γιατί είναι ασθενέστεροι από τους παλαιότερους και δεν κάνουν υπομονή.

Όταν ο Μέγας Αντώνιος ήταν ακόμη πολύ νέος στην ηλικία κι αρχάριος στην άσκηση, έπεσε σε ακηδία. Αγωνιζόταν ολομόναχος βαθιά στην έρημο, δεν είχε οδηγό κι οι λογισμοί άρχισαν να του φέρνουν σύγχυση.

Δεν έχασε όμως την εμπιστοσύνη του στο Θεό. Γονάτισε και προσευχήθηκε μ’; αυτά τα λόγια:

«Κύριε, θέλω να σωθώ, αλλά δε μ’; αφήνουν ούτε στιγμή ήσυχο οι λογισμοί μου. Δεν έχω άλλον από Σε, Κύριέ μου, να με διδάξει τι να κάνω.

Μη θελήσεις ποτέ να με αφήσεις.» Η προσευχή τον ανακούφισε. Αμέσως πήρε και την απάντηση που ζητούσε.

Μόλις σηκώθηκε είδε στην άλλη άκρη του κελιού του έναν άλλο Αντώνιο, καθισμένο σε σκαμνί να πλέκει ψαθί. Στάθηκε σαστισμένος και τον παρακολουθούσε.

Σε λίγο τον είδε ν’ αφήνει το εργόχειρο και να προσεύχεται με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό. Ύστερα ξανακάθισε στο εργόχειρο και πάλι σηκώθηκε για προσευχή.

Στο τέλος στράφηκε στον ίδιο τον Αντώνιο και του υπέδειξε:

«Κάνε κι εσύ το ίδιο και θα σωθείς. Κι έγινε άφαντος!»

Τότε κατάλαβε ο Αντώνιος πως ο Θεός του έστειλε τον Άγγελό του να τον διδάξει. Πήρε θάρρος και δόθηκε στην άσκηση με μεγάλη υπομονή και προθυμία.

(Βίος οσίου Αντωνίου)
(Χαρίσματα και Χαρισματούχοι, Ι. Μονή Παρακλήτου, τόμος Α΄, σελ. 190-192)

Πηγές: sostis.gr, ieramonopatia.gr